

Buongiorno Principessa! «La vida es bella»

ALFRED RAMOS

«Tragèdia i comèdia es toquen, són els dos rostres que apareixen al teatre grec, són les dues emocions, les úniques emocions de la vida, no es donen per separat. Tots els grans films còmics tenen en sí el germen de la tragèdia»

Fa un parell d'anys que Àngel Fernández Santos escrigué un admirable article titulat: «La mort del pare». Fernández Santos mantenia la tesi, després de fer un interessant repàs de l'estructura familiar en el cinema dels darrers anys, que la figura del pare s'havia convertit en un llast, en una icona políticament incorrecta. Era, si més no, un element sospitos en el relat filmic, una imatge negativa. I, sobretot, en una gran quantitat de films on la família era l'eix de la narració, la figura del pare simplement estava absent, havia desaparegut. És cert, per altra banda, que al cinema no li mancaven poderoses raons per demonitzar el rol patern. El paper tradicional de l'home en la família no era evidentment un referent positiu de compromís i de responsabilitat en les tasques de la llar. El cinema es convertia, per tant, en un notari que alçava una lucuosa acta de defunció de la figura paterna.

Vistes així les coses, l'aposta de la pel·lícula *La vida es bella* de Roberto Benigni era, almenys, valenta; una creuada a contracorrent. Mostrar en aquest temps la presència d'un pare sensible, amatent, responsable i extraordinàriament divertit!, ben bé mereixia un lloc d'honor en el cinema actual. I a gosades que el film del director italià ha complert amb escreix, ha esdevingut un fenomen de proporcions inabastables: aclamada en el festival de Cannes (Gran Premi del Jurat), millor pel·lícula i millor director concedits per l'Acadèmia de Cinema Europeu, èxit milionari de taquilla i traca final en el lliurament dels Òscars: tres dels premis grossos (Millor pel·lícula de parla no anglesa, Millor música-drama- i Millor actor). Increïble en un director quasi desconegut fora d'Itàlia. El director de la Toscana era més anomenat

entre els especialistes com a actor (*La voz de la Luna* de Fellini o *Bajo el peso de la ley* de Jim Jarmusch) que com a director (*El pequeño diablo*, *Solo nos queda llorar* o *El monstruo*). Ara, aquesta faula de Guido i Josué ha entrat en els cors de milers d'espectadors. Un dels fenòmens de l'any.

Ambientada en la Itàlia de Mussolini, *La vida es bella* presenta dues parts clarament diferenciades i separades formalment per una magnífica el·lipsi. En la primera part, francament divertida, Guido, un home senzill que estima la vida, té l'habilitat d'endinsar-se en tota classe d'emboics a causa de la seua passió per la mestra Dora (interpretada per la seua esposa Nicoletta Braschi). «Buongiorno principessa!» és la frase que pronuncia cada vegada que es topa amb la meravellada Dora. En aquesta part els gags funcionen molt bé, alguns són remarcables, com la visita a l'escola feixista o l'escena del restaurant. És una comèdia on l'espectador és còmplice, es deixa atrapar per l'enginy de Roberto Benigni. La segona part, en una inversemblant estada en un camp de concentració del pare i fill, Guido fa mil i una cabriola per ocultar a Josué la macabra realitat del camp d'extermini; suposa tot un bruscanvi de registre. Dolor i humor es barregen, aleshores, en un difícil equilibri que descol·loca l'espectador. Ombres i llums que

descentren una mica. Benigni era conscient, quan rodava aquesta part sobre la deportació a l'Alemanya nazi d'aquesta singular família jueva, del risc que corria: «Em preocupava que hi haguera gent que poguera ofendre's amb la pel·lícula. però em tranquil·litza enviar el guió a la comunitat jueva de Milà. Els encantà». Certament aquest curiós tractament de l'Holocaust és difícil de pair, però els espectadors s'han rendit de forma clamorosa. *Eros* i *thanatos* acoblats en una emotiva història.

De qualsevol manera, la mirada d'aquest admirador de Harry Langdon no és nova, Benigni beu directament de l'estètica d'obres mestres del cinema com *El chico* de Chaplin o *Ladrón de bicicletas* de Vittorio de Sica. Estem, doncs, davant d'una nova reivindicació de la figura del pare o simplement assistim al darrer cant de sirena de les difícils relacions paterno-filials? ☞

Autor/a: Ramos González, Alfred

Títol: “Buongiorno Principessa! «La vida es bella»”

Publicat a: revista Saó núm. 229 (1999), p. 44

Autor/a del comentari: Reyes Bononad

1. Identifica el text amb els següents paràmetres:

Tipologia textual

Àmbit d'ús (explicitar nom de la publicació)

Gènere

2. Explica amb exemples les característiques lingüístiques pròpies del gènere.

3. Comenta la intenció comunicativa de l'autor justificant-la amb les característiques pragmàtiques (emissor, receptor, canal, codi i intenció) i les funcions del llenguatge predominants al text.

4. Identifica l'estructura del text (amb la nomenclatura adient per a la tipologia textual), indica els elements i paràgrafs que formen cada part de l'estructura externa del text.

5. Realitza una anàlisi del títol tenint en compte que es tracta del títol d'un film que mescla la comèdia i la tragèdia.

6. Escriu un resum del text (10 línies) i posa com a títol del teu resum el tema del text.

7. Analitza els connectors del discurs del text i relaciona'ls amb la intenció de l'autor.

8. Fes un recull dels arguments emprats pel tal de defensar la seua crítica.

9. Busca paral·lelismes amb alguna altra situació d'extermini de pobles, viscuda en el món en les últimes dècades i fes una reflexió.

10. Realitza una breu reflexió sobre la base del següent text d'H. Himmler als seus generals en 1943 a propòsit de l'extermini dels jueus: “És una pàgina de glòria mai escrita, i que mai serà escrita, de la nostra història (...) Teníem el dret moral, teníem el deure, pel nostre poble, d'aniquilar a aquest poble que volia aniquilar-nos (...) [Com a elit del poble alemany] la nostra tasca és complir les més dures feines i, al mateix temps, conservar per a nosaltres mateixos (silenciar, callar) el que només nosaltres som capaços d'entendre”.